

Geceye Sıgmayan

– Oğuz batın · 23 Haziran 2025

GECEYE SİĞMAYAN

YAZAN:OĞUZ BATIN

Haziran sonuydu. Ege kıyısında, küçük bir taş pansiyonun balkonunda rüzgâr, kurumuş lavantaların arasında dans ediyordu. Elfida, güneşten hafif yanmış omuzlarını açıkta bırakan keten elbisesiyle manzarayı izliyordu. Denizin mavisiniyle ufuk çizgisine yaslanmış, o bildik huzurun içinde sadece bir kişi eksikti.

Tam on yıl sonra... yeniden karşılaşacaklardı. Arda, "sadece bir kahve içelim" demişti, ama Elfida biliyordu: Kahveler yalnız içilmezdi. Hele bu kadar beklemiş iki insan için.

Saat yediyi biraz geçmişti. Adımları duymadan önce hissetti onu. Arda, balkon kapısına yanaştığında, Elfida dönmeden konuştu:

"Sen hâlâ geç kalıyorsun."

"Sen hâlâ sabırsızsın," dedi Arda, gülümseyerek.

Yüz yüze geldiklerinde zaman kısa bir anlığına esnedi. Gözler bir an dondu, geçmiş konuştu.

Üniversitede yarım kalan, söylenmemiş kelimeler, tutulmamış eller, "keşke"lere dönüşen bakışlar arasında sıkışıp kalmış yıllar vardı aralarında.

Arda'nın sesi, tanıdık ama daha derin, daha erkeksiydi şimdi. Elfida'nın içi ürperdi. Arda, elini uzatıp saçının bir tutamını kulağının arkasına itti. Dokunuşu dikkatliydi, ama içinde bastırılmış bir istek titriyordu.

"Bu gece uzun olacak," dedi Elfida fısıltıyla. Arda gözlerini kaçırmadı. "Ve gerçek."

Yavaşça içeri geçtiler. Odanın sarı ışığı, tenlerine yumuşak gölgeler bırakıyordu. Elfida'nın nefesi hızlanmaya başlamıştı. Arda'nın parmak uçları koluna değdiğinde, bir anlık bir duraksama oldu. Bir saygı, bir onay bekleyişi...

Elfida başını hafifçe salladı

Önce sessizlik oldu. Sonra dudakları, zamanın taşıyamadığı özlemin açlığında buluştu. Öpücükleri derin değildi önce, ama yavaş yavaş anlam kazandı. On yılın suskunluğu, o anda konuşmaya başlamış gibiydi.

Arda, elbisesinin ince askısını omzundan düşürdü. Elfida'nın vücudu hafifçe titredi. Arda, öylece durdu.

Bedenine değil, ruhuna baktı o an. Elfida gözlerini kapadı, kalbinin attığını değil, ritmini duydu.

Eller, tenle tanıştı. Yabancı değildi. Hatırlıyordu. Bir zamanlar düşlerde kalan o hayal şimdi ellerindeydi.

Parmak uçları sırtında gezindiğinde Elfida'nın içinden geçen tek cümle şuydu:

"Bu bir sahip olma değil, teslim olma hâliydi."

Zaman aktı ama anlamını yitirdi. Yastıklar kaydı, çarşaflar kırıştı, nefesler birbirine karıştı. Arda'nın alnı Elfida'nın boynuna değdiğinde, iki beden değil, iki geçmiş birleşti. Gökyüzü karanlıktı artık ama oda aydınlıktı.

Göz göze geldiler. Terli, tükenmiş ama tamamlanmış. Elfida, yavaşça başını Arda'nın göğsüne koydu.

Dinledi. Kalbinin sesi, yıllardır eksik olan bir ninninin devamı gibiydi.

Arda parmaklarıyla Elfida'nın sırtında bir ritim çizdi. Fısıltıyla konuştu:

"Keşke zaman biraz daha yavaş aksaydı."

Elfida, gözlerini kapadı. "Bu gece sığmaz hiçbir saate."

Sabahın ilk ışıkları, perdeden içeriye utangaçça süzülürken Elfida uyanıktı. Arda hâlâ uyuyordu.

Yanıdaki adama baktı, dokunduğu yer hâlâ sıcak, kalbi hâlâ oradaydı.

Bir kâğıt aldı, birkaç kelime yazdı:

"Bazı geceler sadece yaşanır. Anlamı sabaha bırakılmaz."

Ve gitti. Hafif adımlarla, usulca.

Arda uyandığında, kâğıdı eline aldı. Gülümsedi. Pencereden dışarı baktı. Elfida, sokağın köşesini dönüyordu. Ne çağırdı, ne durdurdu.

Çünkü bazı hikâyeler tamamlanmaz.

Sadece... yaşanır.